

Arrest

nr. 201 851 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 18 april 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belg, in de hoedanigheid van echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 oktober 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 18 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.04.2017 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, C.T. (RR: [...]).

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstenverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches van 24+ NV voor de periode mei - juli 2016 voor alsook loonfiches van Stegmann Belgium BVBA voor de periode oktober 2016 - april 2017: uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is bij 24+ NV en Stegmann BVBA sinds respectievelijk 08.07.2016 en 31.05.2017. De gegevens betreffende de voorgelegde tewerkstelling zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier blijkt weliswaar dat de referentiepersoon sinds 01.06.2017 is tewerkgesteld bij een nieuwe werkgever, maar aangezien de referentiepersoon hieromtrent geen aanvullende documenten voorlegt (arbeidsovereenkomst, loonfiches) heeft onze dienst geen zicht op de huidige tewerkstellingssituatie van de referentiepersoon en de huidige netto-inkomsten die voortvloeien uit deze tewerkstelling.

Op basis van de voorgelegde documenten kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan het zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

[...]

Bij de aanvraag tot gezinshereniging van 18 april 2017 voegde verzoekster de loonfiches van haar echtgenoot (referentiepersoon) van de twaalf maanden voorafgaand aan de aanvraag, zoals gevraagd door de gemeente.

Zoals de bestreden beslissing vermeldt, betreffen dit loonfiches van de firma 24+NV voor de periode mei - juli 2016 en loonfiches van de firma Stegmann BVBA voor de periode oktober 2016 - april 2017.

Uit deze loonfiches blijkt dat verzoekers echtgenoot een nettoloon heeft van 465 EUR per week of 1860 EUR per maand. Dit is ruim boven de wettelijke vereiste van 120 % van het bestaansminimum. Bijgevolg voldoet verzoekster perfect aan de door artikel 40ter Vw. gestelde voorwaarden.

Toch stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat de tewerkstelling niet actueel meer zou zijn en daarom niet mee in overweging kan worden genomen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen. Verwerende partij wijst erop dat verzoeksters echtgenote sinds 1 juni 2016 tewerkgesteld zou zijn bij een nieuwe werkgever en hiervan geen documenten voorlegde.

Daarom zou verwerende partij geen zicht hebben op de huidige tewerkstellingssituatie en de huidige inkomsten en neemt ze een beslissing tot weigering.

Dit is niet waar.

Verzoeksters echtgenoot is nog steeds tewerkgesteld bij dezelfde werkgever, nl. [...]. Hij was dit op datum van de bestreden beslissing en nog steeds op datum van indiening van huidig verzoekschrift.

Op 1 juni 2016 veranderde hij niet van werkgever, maar louter van type contract. Tot dan was hij tewerkgesteld via interimcontracten van het uitzendkantoor [...]. (stuk 2)

Daarom staan de loonfiches op naam van [...]. Zij geven echter duidelijk aan dat verzoeker bij [...] werkte. (stuk 3 - zie onderaan 'klantnaam') Op 1 juni 2016 werd verzoeker vast in dienst genomen bij [...] en staat de loonfiches bijgevolg rechtstreeks op naam van [...]. (stuk 4)

In tegenstelling met wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert, was de tewerkstelling van verzoeksters echtgenote op het moment dat de beslissing genomen werd nog steeds actueel.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit: "De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen , en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Gezien de gegevens in de beslissing niet overeenstemmen met de werkelijkheid, is de motiveringsplicht geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te stelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo

nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. " (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

In casu is de genomen beslissing absoluut niet zorgvuldig voorbereid. Er wordt immers gesteld dat de tewerkstelling van verzoeksters echtgenote niet actueel is, terwijl dit wel het geval is. Volgens verwerende partij heeft zij geen zicht op de huidige tewerkstellingssituatie van verzoeksters echtgenoot. Indien zij echter zorgvuldig haar informatiebron had geconsulteerd, had verwerende partij kunnen en moeten vaststellen dat verzoekers echtgenoot nog steeds bij dezelfde werkgever tewerkgesteld was. De zorgvuldigheidsplicht is dan ook geschonden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.3. De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de door verzoekster overgemaakte gegevens over de tewerkstelling van de referentiepersoon niet meer actueel zijn. Verweerder stelt dat de referentiepersoon sinds 1 juni 2017 bij een nieuwe werkgever is tewerkgesteld. Verweerder stelt dat verzoekster in gebreke is gebleven bijkomende informatie, zoals de arbeidsovereenkomst en loonfiches, aangaande deze nieuwe tewerkstelling over te maken, zodat hij geen zicht heeft op de huidige tewerkstellingssituatie van de referentiepersoon en meer bepaald de huidige netto-inkomsten die hieruit voortvloeien. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat er geenszins sprake is van een nieuwe werkgever, doch dat er louter sprake is van een overschakeling van interimcontracten naar een vast contract. Verzoekster preciseert dat Stegmann BVBA het interimkantoor was via hetwelk haar echtgenoot bij PSA Antwerp aan het werk was, en dat hij thans een vast contract heeft met PSA Antwerp. Volgens verzoekster had verweerder dit kunnen achterhalen indien hij zorgvuldig zijn "informatiebron" had geraadpleegd.

2.4. De Raad dient dus in deze te trancheren of het aan verzoekster toekwam om wijzigingen in de tewerkstellingssituatie van haar Belgische echtgenoot te signaleren aan verweerder of dat het integendeel aan verweerder toekwam om de exacte tewerkstellingssituatie van verzoeksters echtgenoot en diens financiële situatie die hieruit voortvloeit, zelf af te leiden uit de gegevens die hij ter beschikking had.

2.5. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend om een verblijfskaart te verkrijgen als echtgenote van een Belg. Artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet legt verzoekster op om aan te tonen dat haar Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt conform voormelde bepaling geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen

wordt conform artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt conform voormelde bepaling alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

2.6. Verzoekster is er aldus toe gehouden alle relevante gegevens bij te brengen aangaande de inkomsten van haar echtgenoot. Indien de actuele tewerkstellingssituatie van de Belgische referentiepersoon wijzigde, in welke zin dan ook zoals in casu de overgang van een interimcontract naar een vast contract, kwam het aan verzoekster toe om daarvan de stukken over te maken en te duiden aan verweerder wat de gevolgen hiervan zijn op financieel vlak. Het blijkt niet, en verzoekster maakt ook niet aannemelijk, dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat zij niet moest weten dat zij die stukken moest bijbrengen.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Er kan te dezen ook niet van verweerder worden verwacht dat hij zelf de stukken en informatie waarover hij beschikt, gaat ontleden en zelf maar tot de conclusie moet komen aan de hand van een vermelding van een klantnaam op loonfiches die werden opgesteld door Stegmann BVBA dat verzoeksters echtgenoot in se voor dezelfde werkgever is blijven werken en dat er niets is veranderd op financieel vlak ondanks de wijziging in het type contract. Verzoekster zet ook niet uiteen op welke wijze verweerder dit alles had kunnen afleiden uit "de informatiebron" waarover hij beschikt. Alleszins, in het administratief dossier zit een uitdraai van de Dolsis-databank die op 9 oktober 2017 geraadpleegd werd door verweerder. Hieruit blijkt dat tot 31 mei 2017 Stegmann BVBA de werkgever was van de referentiepersoon en dat vanaf 1 juni 2017 dit PSA Antwerp is. Uit niets blijkt enige link tussen beiden, laat staan gegevens over de netto-inkomsten die voortvloeien uit het feit dat vanaf 1 juni 2017 PSA Antwerp de werkgever is van de referentiepersoon .

Het eerste middel is derhalve niet gegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van "het hoorrecht, vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ("Handvest") en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Verzoekster betoogt als volgt:

"In subsidiaire orde, mocht Uw Raad van oordeel zijn dat verwerende partij niet uit zichzelf had moeten opmerken dat verzoeksters echtgenote nog steeds bij dezelfde werkgever tewerkgesteld is, voert verzoekster een schending van het hoorrecht aan. Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat stelt: (...) Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen. In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet: "81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-10369, punt 36). 82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. 83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden. 84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt. 85 Het Hof heeft dus

steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tót een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz.* 1063, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36). 86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38). 87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz.* 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz.* 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudence*, punten 64 en 65). 88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universitat Munchen*, C-269/90, *Jurispr. blz.* 1-5469, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging. Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van Unierecht betreft, is het hoorrecht, vervat in artikel 41 van het Handvest, in casu van toepassing. Het Hof van Justitie oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tót doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tót een maatregel die zal genomen worden. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt het verband tussen het recht van eenieder om te worden gehoord en de andere rechten en plichten die voortvloeien uit het tweede lid van artikel 41 van het Handvest, namelijk het recht om toegang te krijgen tót het dossier hem betreffende, en de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. Zo stelde het Hof dat het recht op inzage in de documenten een van die procedurele waarborgen is die ervoor moet zorgen dat het recht om te worden gehoord op een effectieve wijze kan worden uitgeoefend (HvJ 11 juli 2007, T-170/06, *Alrosa*, ptn. 197 en 201). Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennisneemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991, C-269/90, *TU Munchen*, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn. 38 en 59). In een arrest van het Gerecht van 20 september 2011 werd verduidelijkt dat de overheid (in casu betrof het een aanbestedende dienst), om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarde van een doeltreffende voorziening in rechte is voldaan, aan haar motiveringsplicht moet voldoen door een toereikende motivering te verschaffen aan elke afgewezen inschrijver die daarom verzoekt, zodat deze laatste die voorziening kan invoeren onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tót de bevoegde rechter te wenden. De verplichting om een bestreden beslissing te motiveren, is een wezenlijk vormvereiste, dat namelijk is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, *Evropaiki Dynamiki*, pt. 122). Aangezien de "doeltreffende voorziening in rechte", zoals eerder al is gebleken, in de eerste plaats moet worden gegarandeerd door de nationale rechters die, als eersten, het recht van de EU moeten vrijwaren en afdwingen, ligt het voor de hand dat de motiveringsplicht in deze bepaling zich niet beperkt tot de instellingen en organen van de Unie. Bevestiging van dit standpunt kan ook worden gevonden in het arrest *Heylens* (HvJ 15 oktober 1987, 222/86, *Heylens*, pt. 15). In dit arrest wordt overigens de link gemaakt tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging: "Wanneer echter, zoals in casu, meer in het bijzonder de doeltreffende bescherming moet worden gewaarborgd van een fundamenteel recht dat het verdrag de werknemers van de gemeenschap toekent, moeten deze laatsten dit recht bovendien onder zo goed mogelijke omstandigheden kunnen verdedigen en moeten zij de mogelijkheid hebben om met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij hebben om zich tót de rechter

te wenden". Indien verzoekster, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van het bestuur, ni. dat het bestuur de (onterechte) indruk had dat verzoeksters echtgenoot van werk veranderd was, dit had moeten meedelen aan het bestuur en dat daarom een bijlage 20 zou betekend worden, dan had verzoekster deze onduidelijkheid op eenvoudige manier kunnen verklaren. Zij had het bestuur kunnen uitleggen dat de tewerkstelling nog steeds actueel is maar dat enkel het type contract van haar echtgenoot is veranderd. Nu is zij hiervan nooit op de hoogte gebracht en kon dus ook onmogelijk van haar verwacht worden dat zij dit zou uitleggen. Verwerende partij had in dit geval rekening kunnen houden met de bijkomende uitleg en eventuele documenten van verzoekster. De kans is erg reëel dat verwerende partij in dit geval tot een andere beslissing was gekomen. De tewerkstelling van haar echtgenoot is immers niet veranderd en voldoet nog steeds aan de voorwaarde van voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen. Dat de bestreden beslissing dan ook het hoorrecht schendt. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden".

2.9. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoekster verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlenen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is. Echter betreft de bestreden beslissing geen toepassing van Unierecht, aangezien toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.10. Voor zover verzoekster het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht, dient de Raad vast te stellen dat het betoog van verzoekster opnieuw geënt is op het standpunt dat het verweerder toekwam in deze stappen te ondernemen, met name haar te bevragen aangaande de tewerkstellingssituatie van haar echtgenoot indien hij van oordeel was dat er sprake was van een verandering van werk of van werkgever. Verzoekster kan echter niet worden gevolgd in haar betoog. Zij heeft een aanvraag ingediend en het komt haar zoals reeds gezegd toe alle nuttige stukken over te maken in dit verband, m.i.v. stukken die duiden wat de gevolgen zijn van een overgang van een interimcontract naar een vast contract. Verzoekster heeft de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag en daarna nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan verweerder over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de gestelde verblijfsvoorwaarden voldoet. Zoals verweerder terecht opmerkt, deed de wijziging in de tewerkstellingssituatie zich voor voordat de termijn verstreek die aan verzoekster werd gegeven om documenten over te maken. In de bijlage 19ter werd meer bepaald een termijn tot uiterlijk 18 juli 2017 gegeven, terwijl de wijziging in de tewerkstellingssituatie van verzoeksters echtgenoot zich voordeed vanaf 1 juni 2017. Verzoekster heeft aldus de kans gehad om zelf nuttig voor haar belangen op te komen en de situatie te duiden aan verweerder en kan niet dienstig verwijzen naar een schending van het hoorrecht om haar nalatig optreden in de schoenen van verweerder te schuiven. Het hoorrecht houdt bovendien geenszins de plicht in voor verweerder om zijn voornemen om een weigeringsbeslissing te nemen, en de gronden waarop hij die beslissing wil steunen, op voorhand aan de aanvrager mee te delen zodat deze hierop kan reageren. Dit alles laat onverlet de mogelijkheid van verzoekster om een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen en hierbij de stukken over te maken aangaande de actuele tewerkstellingssituatie van haar echtgenoot.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA